

„Jsi v pořádku?“ zajímám se.

„Poslední dobou špatně spím. Mám problém si vybrat. A všichni na mě tlačí, abych se nějak rozhodl.“

Shlédne k mojí tašce plné pórku.

„Budeš dělat slaný pórkový koláč?“ zeptá se.

„Ehm, hledám inspiraci na propagaci téhle zeleniny ve Spojených státech.“

Usměje se na mě. Občas zapomínám, jak strašně zbožňuju, když se na mě takhle usměje. A když se na mě takhle dívá.

„Víš, pórek nemá kdovíjak výraznou chuť, jak to mají Američani rádi. Je delikátní. Jemný. Nebude to žádná hračka.“

Když mi nabídne pomoc, okamžitě se mi v hlavě rozsvítí červená kontrolka. Pórek jako předkrm a co bude dezert? Pórková palačinka?

Pozor, nebezpečí!

„Ehm, myslím, že není dobrý nápad, abychom spolu byli o samotě, *again*,“ namítnu a ukážu na průčelí. „A navíc máš hodně práce.“

„Smiluj se nade mnou,“ žadoní. „Nemám snad právo si na chvíli od své nerozhodnosti oddechnout?“

A už se na mě zase tak roztomile usmívá. A uhrančivě dívá. Copak se tomu dá odolat? Nedá. A navíc nejsem žádný odborník na pórek, takže pomocná ruka rozhodně nebude na škodu. Proto jdu s Gabrielem k němu domů a dívám se, jak vaří.

Díváme se na sebe, usmíváme se... Občas zvedne hlavu a já mám pocit, že se ztrácím v jeho očích. Jsem s ním ráda, i když se to nesmí. Nebo jsem s ním možná právě proto o to radši. Když mi předvede hotový talíř, jsem ohromená. Pórek ozdobený bylinkami a kaviárem je přelitý omáčkou a leží na lžičce smetany.

Vypadá úžasně!

A sexy. Jako Gabriel.

„Je to křehká a jemná zelenina,“ vysvětluje. „Nesmí se na ni jít zhurta. Musíš ji nechat, aby se ti otevřela. Nejlepší je ji pomalu vařit na mírném ohni. Máš dost trpělivosti?“

„Ano, jsem hodně trpělivá.“

Moje odpověď ho pobaví.

„Ne, nejsi. Pořád někam spěcháš, zmatkaříš a pobíháš s latěčkem.“

No dobrá. Ale to mi nijak nebrání v tom, abych si našla chvílku a ochutnala jeho pokrm, ze kterého mám mžitky před očima. Ještě nikdy jsem nejedla nic tak dobrého. Pokud nepočítám Gabrielovy omelety. A hovězí v Gabrielově podání. Vlastně ze všeho, co připraví, jdu do kolen.

A z něj taky.

„No páni. Je to vážně *amazing*. Celou dobu jsem tě sledovala a stejně nevím, jak se ti něco takového povedlo.“

V tu chvíli mi přijde zpráva od Petry, mé kamarádky z hodin francouzštiny. Úplně jsem zapomněla, že se máme sejít! Když už jsem jednou nohou ze dveří, Gabriel se mě zeptá:

„Jak vlastně proběhla schůzka s Camille?“

„Ehm, *well*, odmítla se mnou mluvit a přišla jsem o Champère. Takže je to mezi námi napjaté.“

„Dej tomu trochu času, ono se to spraví.“

Při té připomínce se celá naježím. Ne, to se teda nespraví! Ublížila jsem kamarádce, na které mi hodně záleží.

„Nejsem žádný pórek, Gabrieli,“ vyštěknu. „Jsem Američanka, a jestli si myslíš, že se můžu vyspat s přítelem svojí kamarádky a pak být v pohodě, tak se pěkně pleteš!“

88

89

